

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy)
w dniu 22 lipca 2020 r. – Finanzamt B / X-Beteiligungsgesellschaft mbH**

(Sprawa C-324/20)

(2020/C 313/19)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Finanzamt B

Strona przeciwna: X-Beteiligungsgesellschaft mbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w przypadku usługi świadczonej jednorazowo, a zatem nie w sposób ciągły, związek z wpłatą zaliczki lub płatnością rat w rozumieniu art. 64 ust. 1 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej ⁽¹⁾ wynika z samego porozumienia dotyczącego zapłaty rozłożonej na raty?
- 2) Posiłkowo, w przypadku udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi przeczącej: czy należy stwierdzić niewywiązanie się z płatności w rozumieniu art. 90 ust. 1 tej dyrektywy w sytuacji, w której podatnik w momencie świadczenia usługi uzgodnił, że usługa ta powinna zostać wynagrodzona w pięciu rocznych ratach, a w przypadku późniejszej zapłaty prawo krajowe przewiduje korektę uchylającą uprzednie obniżenie podstawy opodatkowania zgodnie z tym przepisem?

⁽¹⁾ Dz.U. 2006, L 347, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal du travail du
Brabant wallon, oddział w Wavre (Belgia) w dniu 24 lipca 2020 r. – PR / Agence fédérale pour
l'Accueil des demandeurs d'asile (Fedasil)**

(Sprawa C-335/20)

(2020/C 313/20)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal du travail du Brabant wallon, oddział w Wavre

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: PR

Strona przeciwna: Agence fédérale pour l'Accueil des demandeurs d'asile (Fedasil)

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy decyzja o zmianie obowiązkowego miejsca rejestracji osoby ubiegającej się o azyl w ośrodku dla cudzoziemców, którego głównym zadaniem jest ułatwienie przekazania tej osoby do państwa właściwego do rozpatrzenia jej wniosku o udzielenie ochrony, wydana przez państwowy organ administracji i interpretowana jako środek przygotowawczy do faktycznego przekazania, podczas gdy osoba ta wniosła do sądu krajowego skargę o stwierdzenie nieważności i wniosek o zawieszenie wykonania tego nakazu wydalenia, stanowi już wykonanie tej decyzji o wydaleniu w rozumieniu rozporządzenia Dublin III ⁽¹⁾?

- 2) Na wypadek udzielenia odpowiedzi twierdzącej, czy jedyny środek zaskarżenia mający skutek zawieszający – a mianowicie wnioski o zawieszenie wykonania w trybie szczególnie pilnym przewidziany w art. 39/82§ 4 ustawy z dnia 15.12.1980 R. o wjeździe na terytorium, pobycie, zamieszkaniu i wydalaniu cudzoziemców – przysługujący osobie ubiegającej się o azyl, której nakazano udać się do innego państwa członkowskiego w celu rozpatrzenia złożonego przez nią wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, związany z nieuchronnym wykonaniem decyzji o wydaleniu lub odesłaniu, stanowi skuteczny środek zaskarżenia w rozumieniu art. 27 rozporządzenia Dublin III?

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca (Dz.U. 2013, L 180, s. 31).

**Odwołanie od postanowienia Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 20 maja 2020 r. w sprawie
T-526/19, Nord Stream 2/Parlament i Rada, wniesione w dniu 28 lipca 2020 r. przez Nord Stream 2
AG**

(Sprawa C-348/20 P)

(2020/C 313/21)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Nord Stream 2 AG (przedstawiciele: L. Van den Hende, advocaat, M. Schonberg, Solicitor, J. Penz-Evren, J. Maly, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie postanowienia Sądu (ósma izba) z dnia 20 maja 2020 r. w sprawie T-526/19 Nord Stream 2/Parlament i Rada, w szczególności pkt 1, 3, 4 i 6 sentencji;
- w zakresie, w jakim Trybunał uzna, że stan postępowania na to pozwala – oddalenie zarzutu niedopuszczalności, uznanie skargi za dopuszczalną i przekazanie sprawy Sądowi celem rozpoznania jej co do istoty lub, posiłkowo, o uznanie, że zaskarżony akt dotyczy wnoszącej odwołanie bezpośrednio, i przekazanie sprawy Sądowi, aby orzekł w przedmiocie indywidualnego oddziaływania lub połączył tę kwestię z orzeczeniem co do istoty; i
- obciążenie Rady i Parlamentu kosztami poniesionymi przez wnoszącą odwołanie, w tym kosztami poniesionymi przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

W pierwszym zarzucie odwołania, który dzieli się na dwie części, wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd dopuścił się naruszeń prawa, stosując wymóg bezpośredniego oddziaływania i orzekając, że wnosząca odwołanie nie miała legitymacji procesowej do wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/692 (¹) z dnia 17 kwietnia 2019 r. (zwanej dalej „dyrektywą zmieniającą”):

Sąd popełnił błąd, orzekając, że dyrektywa, w tym dyrektywa zmieniająca, nie może samoistnie – przed przyjęciem przepisów transponujących lub przed upływem terminu do dokonania transpozycji – wpływać bezpośrednio na sytuację prawną danego podmiotu, co de facto oznaczałoby wyłączenie jakiegokolwiek skargi o stwierdzenie nieważności na podstawie art. 263 akapit czwarty TFUE.

Sąd popełnił błąd, analizując całkiem ogólnikowo kwestię uznania przysługującego państwom członkowskim i nie badając, jaki byłby konkretny wpływ jakiegokolwiek uznania na sytuację prawną wnoszącej odwołanie, i to w świetle przedmiotu jej skargi.